

De Heiligen zullen jubelen in hun glorie; zij zullen zich verheugen in hun rust. (Vespers van Allerheiligen)



## VROOM AANDENKEN

van het stichtend leven en den zaligen dood van

# Mariette VAN ACHTER

echtgenoot van

## René D'HAeyer

geboren te Hautmont (Frankrijk), den 25 Januari 1914, en op het Hoogfeest van Allerheiligen 1947, overgegaan naar de eeuwige vreugde der heiligen, tijdig en meermalen gesterkt door de H. H. Sakramenten der stervenden: Medestichtster en gewezen Voorzitster der V.K.A.J. te Nederbrakel.

Lid van de Kristene Arbeidersvrouwengilde.

Wie Mariette van dichtbij heeft gekend, zal niet aarzelen te getuigen: zij was een engel, zij was een heilige. En waar zij nog den vooravond van haar afsterven zoo stichtend zei "dat haar wenschen hier op aarde zoo klein geworden waren, „ was het haar vurigste en schoonste hartewensch: te mogen sterven in den vroegen morgen van het Feest van Allerheiligen. De dood heeft dan ook op haar geen zegepraal behaald, integendeel is zij, gedragen op zijn vleken, het Hemelrijk binnengeklommen om, samen met de koren der Engelen en al de Heiligen, feest te vieren en God lof te zingen, in eeuwigheid.

Stichtend was haar afsterven, voorbeeldig gansch haar leven.

Als jong meisje of als gehuwde jonge vrouw, thuis of op haar werk, in de jaren van gezondheid of in haar lange, lastige ziekte... altijd was Mariette vriendelijk, minzaam en goed jegens iedereen; altijd dankbaar zelfs om de minste blij van vriendschap of genegenheid haar betoond; altijd, en engelachtig geduldig bij alles wat haar overkwam. Iedereen hield van haar en onweerstaanbaar was haar invloed zoodat men bij ieder contact telkens weer beter van haar wegging. Aldus wilde zij voor Kristus getuigen. Dat was haar apostolaat volgens haar duurbaar gebleven kajotstersideaal.

Groot was haar geloof, betrouwvol haar gebed. Uitgemergeld naar het lichaam, vond zij daarin de kracht om Kristus te volgen tot op de bergtoppen. Zij kon zoo schoon en zoo betrouwvol bidden. Voortdurend waren haar oogen gericht naar Sint-Jozef van den Toep. Altijd had zij haar paternoster van Lourdes in de hand, waar zij zoo gaarne was heengegaan om een oplossing voor haar leven en haar lijden te bekomen. Hoe stichtend was haar godsvrucht en hoe grootmoedig haar houding bij het ontvangen der laatste H. H. Sakramenten. Geen traan zou ze laten en ook haar echtgenoot noch anderen mochten weenen want "zij ging naar den Hemel; van daaruit zou zij ons allen helpen en ons in 't oog houden „ Haar oogen, misschien wel "schreiens gereed, lachten om anderen geen zeer te doen „ (Al. N.)

Mijn beste René! Wij waren zoo gelukkig, niettegenstaande ons huwelijksleven een voortdurend offer is geweest. Als de wereld zoo vol is van gemakzucht en plichtverzuim, wij wilden toch leven als kristen menschen die wandelen voor Gods oog, God, de Meester van het leven, vraagt ons nu het groote offer van mijn leven. Hoe pijnlijk ook, toch gelooven wij in Zijn goedheid voor ons.

" Hemelsche Vader, troost nu mijn geliefden echtgenoot, die bij dage erzoo blij uitzag uit vrees van mij te beproeven, maar die bij nachte voor het kruisbeeld zijn gebroken hart ontlastte; troost mijn moeder en zuster die hun eigen lijden verborgen om het mijne niet te vermeederen; zegen ons kindje dat ik zoozeer heb moeten missen en dat in zijn leven de teederheid van een moederhart zal ontbeeren; troost en zegen allen wier oprechte genegenheid mij, in mijn ziekte, veel vreugde heeft geschonken. „

Zoet Hart van Maria, wees mijn zaligheid.

H. Jozef, bid voor mij,

R I P.

Drukkerij, O. Van Nieuwenhove, Nederbrakel.